

Arrest

nr. 186 858 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat M. WARLOP en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjjiitische Arabier bent, en op 17 september 1990 in Adhamiyah (Bagdad) bent geboren. U groeide op in de ouderlijke woonst in Al Otaifiya, Bagdad. In januari 2015 verhuisden u en uw familie naar Qadisiya, Bagdad. Uw vader had een eigen supermarkt en werkte een periode, tot 2004, als makelaar bij het Rode Kruis. Uw moeder is huisvrouw. U doorliep het middelbaar onderwijs en volgde nadien hogere studies bij de faculteit petrochemie ('Mahat Al Tadrib Al Nafti'). In 2011 studeerde u af en ging u quasi onmiddellijk aan de slag bij het ministerie van olie, afdeling petroleumpijplijnen van Al Dora (Bagdad). Uw werkgever zag toe op het onderhoud en het functioneren van het pijplijnennetwerk in Centraal- en Zuid-Irak. Uw dienst was verantwoordelijk voor het netwerk in en rond Bagdad.

In juli 2015 bleek er een probleem te zijn met een pijplijn tussen Dora en Rusafa. Er waren vermoeden dat de pijplijn (al dan niet bewust) was beschadigd en dat er olie verloren ging. Er werd een team, 'comité', samengesteld dat de pijplijn moest controleren. Het team bestond uit u, Jamil (A.A.), Laith (I.J.),

en Mithal (D.O.). Jamil, de oudste van het gezelschap, profileerde als teamleider. Mithal was op zijn beurt de verantwoordelijke voor de pijplijnen in Rusafa.

Op maandag 13 juli 2015 ging jullie team naar Shaouri/Umm Jadri om de pijp te controleren. Op een gegeven moment stopte er een wagen met daarin acht personen. Ze droegen zwarte T-shirts en militaire broeken, wat jullie deed vermoeden dat het militieleden waren. Jamil zei tegen de mannen dat de pijplijnen aan de overheid toebehoorden, dat het niet geoorloofd was om de olie te stelen, en dat de personen hen met rust moesten laten. De mannen antwoordden op luide toon en zeiden dat jullie de regio moesten verlaten. Jullie gehoorzaamden en keerden terug, en meldden het incident bij jullie overste, Ahmed (A.). Hij zei dat jullie de volgende dag moesten terugkeren met de bewakers van de pijplijnen, de zogenaamde 'energiepolitie'.

De volgende dag, 14 juli 2015, keerden jullie terug naar Shaouri/Umm Jadri en begonnen jullie onder toezicht van de energiepolitie verder te graven. Een half uur later stopten er een viertal wagens met daarin gewapende mannen. Ze namen de leden van de energiepolitie apart en zeiden dat ze zich buiten de kwestie moesten houden. Vervolgens spraken de mannen jullie aan. Ze zeiden dat ze informatie over jullie hadden en dat ze jullie adressen kenden. Ze raadden jullie aan om niet te rapporteren over de overtredingen die jullie hadden vastgesteld. Jullie keerden onverrichter zake terug naar huis.

Op 15 juli stelde uw team een rapport op van de incidenten. Mithal (D.O.), een persoon van wie jullie vermoedden dat hij sympathisant was van de sjiiitische militie Seraya As Salam, weigerde het rapport te ondertekenen. Hij gaf geen reden op maar u vermoedde dat hij met jullie belagers samenwerkte.

Een dag later, 16 juli 2015, werd u door uw collega Laith gebeld. Hij zei dat Jamil, jullie teamleider, bij zijn woning was vermoord en dat jullie niet langer veilig waren. U vroeg wat hij van plan was en hij zei dat hij naar Koerdistan, zijn regio van herkomst, zou terugkeren. Nog dezelfde dag dook u onder bij uw grootvader in Al Yarmouk.

Op 20 juli 2015 belde uw vader u op. Hij zei dat een zestal onbekende gewapende mannen de ouderlijke woonst waren binnengevallen en naar u hadden gevraagd. Uw vader zei dat u het land moest verlaten. U opperde dat u misschien naar een andere stad in Irak kon verhuizen, maar volgens uw vader was dat niet aan de orde.

Op 5 augustus 2015 vloog u vanuit de internationale luchthaven van Bagdad naar Istanbul, Turkije. U vreesde dat uw naam geseind stond bij de sjiiitische milities die bij het luchthavenpersoneel infiltrerden, maar u kon zonder problemen onder uw eigen identiteit en met uw eigen paspoort het land verlaten.

U bleef in totaal tien dagen in Turkije en reisde vervolgens per boot naar de Griekse eilanden. U bleef twee à drie dagen op het eiland en werd dan naar Athene overgebracht. Nog dezelfde avond reisde u door naar Macedonië. Vervolgens reisde u over land naar België. Op 28 augustus 2015 vroeg u in België asiel aan.

Midden april 2016 werd u door uw moeder opgebeld. Ze zei dat uw broers Ahmed en Bahaadin op 16 maart 2016 waren onderschept door een aantal mannen die zich in twee wagens verplaatsten. Uw broers werden door de mannen in elkaar geslagen en moesten nadien een periode in het ziekenhuis worden verzorgd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 03/05/2007, nationaliteitsbewijs dd. 26/07/2007, rijbewijs dd. 26/06/2014, verkiezingskaart dd. , kopie voedselrantsoenkaart, kopie oude en nieuwe woonkaart van vader, oude werkbadge (rood, geplastificeerd), nieuwe werkbadge, badge 'Ministry of Oil', kopie ziekenhuisattesten i.v.m. verwondingen van Ahmed en Bahaadin, kopie politieaangifte dd. 16/03/2016.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het is immers ongeloofwaardig dat u als gevolg van uw werk bij het ministerie van olie een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Er kan namelijk geen enkel geloof worden gehecht aan de ingeroepen asielmotieven.

U beweert dat u en uw teamleden op 13 juli 2015 werden bedreigd door enkele militieleden. Uw verklaringen over het voorval zijn echter uiterst summier en overstijgen nergens het algemene. U geeft weinig meer dan een uiterst bondige, feitelijke opsomming van wat er gebeurde (zie CGVS, p. 13). Nochtans krijgt u doorheen het gehoor herhaaldelijk de kans om zo uitgebreid en precies mogelijk uw verhaal te doen. Er werd meermaals en in verschillende bewoordingen gevraagd om bijkomende of specifieke details te geven, wat u nalaat te doen. Verder kreeg u de kans om zo precies mogelijk het gesprek tussen jullie teamleider en de militieleden te schetsen.

Ook op die vraag geraakt u niet verder dan een heel basic versie van de feiten (zie CGVS, p. 16-17). Dergelijke rudimentaire verklaringen kunnen in het geheel niet overtuigen en doen afbreuk aan de

geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U beschikt bovendien niet over enig begin van bewijs om uw verklaringen te staven.

Hetzelfde geldt voor het incident van 14 juli 2015. U krijgt opnieuw meerdere malen de kans om zo precies mogelijk het incident te schetsen, maar ook nu geraakt u niet verder dan een uiterst summiere, feitelijke weergave van de gebeurtenissen. Gezien het agressieve en ingrijpende karakter van de feiten, er werd met represailles gedreigd, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u er met meer detail over kan vertellen (zie CGVS, p. 13-14, 18). U krijgt vervolgens nogmaals de kans om het gesprek tussen de militieleden en Jamil te schetsen, maar u geraakt niet verder dan de vraag te ontwijken ("Ik zou me niet alles herinneren, want ik zat in een afschuwelijke situatie.") of een opmerkelijk kort antwoord te geven ("Verlaat, we hebben al jullie informatie") (zie CGVS, p. 18). Het hoeft geen betoog dat dit geenszins weet te overtuigen. U beschikt bovendien niet over enig begin van bewijs om uw niet overtuigende verklaringen kracht bij te zetten.

U verklaart dat jullie de volgende dag een rapport opstelden om de situatie binnen uw dienst aan te kaarten. Het CGVS stelt echter vast dat u niet het minste begin van bewijs voorlegt ter staving van het rapport. Los daarvan is het opmerkelijk dat Mithal het rapport weigerde te tekenen en zo jullie aandacht (en die van uw werkgever) trok. Gezien zijn voorgeschiedenis (zie verder) zouden jullie vermoed hebben dat hij een aanhanger was van de sjitische militie die jullie bedreigde. Het mag dan ook zeer verwonderen dat hij door zijn opmerkelijk handelen zichzelf in verdenking zou stellen. Gevraagd om toe te lichten waarom hij op zo een merkwaardige manier reageerde en weigerde het rapport te tekenen, stelt u dat hij de militieleden niet in de problemen wou brengen. U kan echter niet toelichten hoe jullie rapport een probleem vormde voor de militieleden. Verder blijkt dat u niet eens weet wat er nadien met het rapport is gebeurd, wat getuigt van een opvallende desinteresse in uw zaak. U roept in dat u er niets van weet omdat het op uw laatste werkdag gebeurde en u nadien onderdook en het land verliet. Verder in de beslissing wordt toegelicht waarom dit geen geldige verschoning is.

Ook uw verklaringen over de moord op uw collega Jamil weten niet te overtuigen. U beweert dat een andere collega, Laith, u van zijn dood op de hoogte heeft gebracht. Gevraagd om toe te lichten wat u over het overlijden van Jamil weet, blijkt dat u niets concreets kan vertellen. U weet enkel dat hij in de buurt van zijn huis door gewapende mannen werd vermoord (zie CGVS, p. 19). Verder weet u niet hoe Laith het nieuws te weten kwam, u oppert enkel wat uiteenlopende hypothesen die geen enkele feitelijke basis hebben (zie CGVS, p. 19). Gevraagd of u en Laith nog andere zaken bespraken tijdens het telefoongesprek, geeft u volgend antwoord: "Hij vertelde over de moord op Jamil. En dan zei hij: Mustafa, ze hebben Jamil bereikt, met andere woorden, ze kunnen ons ook bereiken. Pas op. Ik zei: en wat ga jij doen? Hij zei: waarschijnlijk ga ik naar het noorden?". Volgens u hebben jullie verder niets tegen elkaar gezegd (zie CGVS, p. 20). Voor een goed begrip: het gaat hier om het telefoongesprek waarin u vernam dat jullie belagers een collega hadden vermoord, wat u deed besluiten om onder te duiken en het land te verlaten, een toch wel ingrijpende beslissing. De manier waarop u het telefoongesprek schetst en de weinige informatie die u over de moord geeft, vallen dus moeilijk te vereenzelvigen met de ernst en de aard van de feiten. Uw verklaringen getuigen van een manifest gebrek aan doorleving en precisie, wat het ongeloofwaardig karakter van uw asielmotieven extra in de verf zet. Bovendien beschikt u niet over enig begin van bewijs om uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent de dood van Jamil teniet te doen. Het CGVS wijst er verder op dat u de moord op Jamil, nochtans een sleutelement in uw asielrelaas, niet heeft gemeld bij het invullen van de Vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Nochtans verklaarde u bij het begin van het gehoor dat u alle hoofdpunten van uw asielrelaas had kunnen melden, ook al stond er volgens u mogelijks een fout in de Vragenlijst. U kon echter niet toelichten over welke fout het ging, wat op zich al merkwaardig is (zie CGVS, p. 2-3, 14). U verklaart dat u bij het invullen van de Vragenlijst onvoldoende tijd had om het incident te melden. Aangezien het om een sleutelement en uw concrete vluchtaanleiding gaat, kan deze uitleg niet overtuigen.

Vervolgens weten uw verklaringen over de huiszoeking op 20 juli 2015 op geen enkele manier te overtuigen. U krijgt opnieuw meermaals de kans om zo precies mogelijk te zeggen wat er die dag is gebeurd, maar u geraakt opnieuw niet verder dan een zeer summiere, feitelijke weergave van de gebeurtenissen (zie CGVS, p. 14, 20): "Ze verrichtten een huiszoeking en in alle kamers gezocht. Mijn vader vroeg ze: wat is er een de hand. Ze zeiden: we willen Mustafa. Hij zei: wat deed hij? Ze zeiden: je blijft opzij.". U beweert dat uw vader u geen bijkomende uitleg heeft gegeven (zie CGVS, p. 20). Volgens u gaf hij geen details over de personen die de woning binnenvielen, behalve dat ze met 'ongeveer zes' waren. Nogmaals: dermate rudimentaire verklaringen over incidenten die een enorme impact hadden op u en uw familie, kunnen absoluut niet overtuigen wegens een totaal gebrek aan doorleving. Vervolgens legt u geen enkel begin van bewijs voor om uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent de huiszoeking teniet te doen.

Tot slot merkt het CGVS op dat u het incident niet heeft gemeld bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ. Hierboven werd reeds duidelijk gemaakt waarom dit u toerekenbaar kan worden geacht.

Het incident van 16 maart 2015 waarbij uw twee broers door onbekenden in elkaar werden geslagen, is evengoed ongeloofwaardig. Niet in het minst omdat de concrete aanleiding voor het incident niet geloofwaardig bleek (zie boven). Bovendien is het geheel onduidelijk waarom uw belagers pas maanden na de feiten besloten om uit het niets uw broers aan te vallen. Niet in het minst omdat u niet kan toelichten of jullie rapport enige consequenties voor hen had of niet (zie boven). Het is bijgevolg onduidelijk waarom ze zich de moeite getroostten om de familieleden van één van de controleurs aan te vallen. Voor een goed begrip (en los van het ongeloofwaardig karakter van de feiten): op zich was er weinig meer gebeurd dan dat jullie het jaar voordien tweemaal werden verjaagd toen jullie in Shaouri/Umm Jadri een put wilden graven. Los daarvan zijn uw verklaringen over het incident met uw broers geheel ongeloofwaardig aangezien ze weinig meer zijn dan een uiterst summiere, feitelijke weergave van de gebeurtenissen. U zegt herhaaldelijk dat uw broer Ahmed en Bahaadin werden geslagen en dat ze naar u vroegen, maar u treedt verder niet in detail (zie CGVS, p. 11-12, 14). Nadien krijgt u de kans om nogmaals in detail te vertellen, maar uw vrij relaas klinkt als volgt: "Ze waren 's morgens vroeg onderweg naar het werk. Ze werden door die mannen opgepakt, ze sloegen hen, en er waren twee auto's. Dat is alles wat ik weet." (zie CGVS, p. 20). Dit kan geenszins overtuigen. Verder blijkt u geen details over de daders te hebben, ook al staat in de door u voorgelegde politieaangifte dat het om zes personen ging. U weet niets te vertellen over de twee wagens van de daders, ook al staat in de politieaangifte dat het om pick-ups zonder nummerplaten ging. U zegt enkel dat de wagens mogelijks een witte kleur hadden, wat vreemd genoeg niet in de politieaangifte staat (zie CGVS, p. 20). Daarnaast kan u niet specificeren waar uw broers door de mannen werden onderschept. U zegt dat het incident in uw wijk plaatsvond, maar u kan niet zeggen waar in de wijk. Dat men in Bagdad niet de gewoonte heeft om straten een naam te geven, is geen geldige verschooning. Er bestaan andere manieren om een bepaalde plaats te situeren. Bovendien woonden u en uw familie geruime tijd in Al Qadisiya en mag worden verwacht dat jullie de wijk goed genoeg kenden om de exacte locatie te benoemen (zie CGVS, p. 20). Vervolgens weet u niet hoe uw broers naar het ziekenhuis werden gebracht (zie CGVS, p. 21). U weet evenmin hoeveel tijd ze in het ziekenhuis hebben doorgebracht, u weet enkel dat ze al uit het ziekenhuis ontslagen waren toen uw moeder u contacteerde (zie CGVS, p. 12). Ook over de precieze verwondingen van uw broers blijft u op de vlakte. U zegt dat ze beiden dezelfde verwondingen hadden aan de benen, buik, en de hand. Volgens u was Ahmed er slechter aan toe dan Bahaadin. De politieaangifte maakt echter geen melding van verwondingen aan de hand. Ze vermeldt wel dat uw broers aan de rug, buik, en benen gewond waren (zie Documenten, kopie medische attesten). Los daarvan heeft u geen goede uitleg waarom uw moeder u pas een maand later op de hoogte bracht van het incident. Dat u ver weg bent en dat het nieuws een negatieve impact op u kon hebben, is geen geldig excuus voor deze opmerkelijke gang van zaken. Daarnaast valt op dat uw broers en andere gezinsleden na het incident in hetzelfde huis bleven wonen, terwijl uit het incident bleek dat de militie (die eerder Jamil vermoordde) er niet voor terugschrok gezinsleden van een gezocht persoon aan te vallen én terwijl bleek dat ze in staat waren jullie te lokaliseren en te onderscheppen. Hiermee geconfronteerd geeft u volgend laconiek antwoord, dat onmogelijk te rijmen valt met de ernst van de feiten: "De mensen die hen sloegen deden dat omdat ze mij wilden. Meer dan slaan willen ze niet doen, anders zouden ze hen al lang vermoord hebben." (zie CGVS, p. 21). Het illustreert nogmaals het compleet gebrek aan doorleving in uw verklaringen. Het CGVS acht het verder opmerkelijk dat uw vader nadien de procedure bij de politie liet stopzetten. De reden is zeer onduidelijk, en staat haaks op wat u verklaarde: uw vader wou namelijk vermijden dat uw broers alsnog door de mannen vermoord zouden worden (zie CGVS, p. 13). Wat betreft het incident met uw broers legt u deze keer wel enig begin van bewijs voor, met name ziekenhuisattesten en een politieaangifte. Deze documenten zijn echter van twijfelachtig allooi. In Irak wordt er namelijk op grote schaal gefraudeerd met dergelijke documenten. Ze hebben bijgevolg pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige en preciese verklaringen, wat hier absoluut niet het geval is. Integendeel, er zijn diverse anomalieën tussen uw verklaringen en de inhoud van de politieaangifte (zie boven). Bovendien legt u enkel kopieën van de documenten voor, wat de documenten meer vatbaar voor manipulatie maakt. Wat de politieaangifte betreft gaat het trouwens om een getypt document waarvan de auteur en authenticiteit onmogelijk geverifieerd kunnen worden. De documenten vermogen dus niets te veranderen aan het ongeloofwaardig karakter van de ingeroepen feiten.

Verder blijkt dat u zonder problemen Irak kon verlaten via de luchthaven van Bagdad, ook al infiltreerden de door u gevreesde milities er in het veiligheidspersoneel. Los van de vraag of dat effectief het geval was, kunnen uit de manier waarop u het land verliet een aantal zaken worden vastgesteld. In de eerste plaats lijkt uw manier van reizen er niet op te wijzen dat u werkelijk voor de door u vermelde milities diende te vrezin. Indien dat werkelijk het geval was, mag namelijk worden verwacht dat u niet het risico zou nemen om op de luchthaven te worden onderschept.

Ten tweede lijkt uw probleemloze passage in de luchthaven te bevestigen dat u niet werd gevisieerd door de vermelde sjjiitische milities. U verklaart uw probleemloze vertrek doordat u snel vertrok, nog voor

u geseind stond (zie CGVS, p. 5). Dat zijn echter weinig meer dan blote beweringen die op geen enkele feitelijke basis berusten. Het doet niets af van de vaststelling dat uw wedervaren op de luchthaven de door u ingeroepen vrees ontkracht.

Het is eveneens merkwaardig dat u uw werkgever of andere collega's niet op de hoogte bracht van uw ontslag en de werk-gerelateerde incidenten. Aangezien u voor een dienst werkte die onder meer verantwoordelijk was voor het opsporen van misbruik van de pijplijnen, is het uiteraard zeer onaannemelijk dat u hen niet briefte over wat er aan de hand was en toch minstens alarmerend was. Bovendien is het merkwaardig dat u niet kan stellen of u ondertussen officieel ontslagen bent. U verklaart weinig meer dan dat u vermoedt van wel, omdat dat de consequenties zijn van een ongeoorloofde afwezigheid. Dergelijke uitlatingen getuigen nogmaals van een opmerkelijk gebrek aan betrokkenheid bij uw zaak (zei CGVS, p. 9-10).

Ook uw verklaringen over Mithal zijn sympathieën voor sjiiitische milities zoals Seraya As-Salaam kunnen niet overtuigen. Om te beginnen liet u zijn sympathieën onvermeld bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ (zie Vragenlijst). Vervolgens kan u weinig meer zeggen dan dat u uit zijn woonplaats, zijn gesprekken en zijn facebookprofiel kon afleiden dat hij een sympathisant van de desbetreffende milities was. U voegt er aan toe dat uw vermoeden werd versterkt door het feit dat hij zoveel over jullie wist. Het is echter onduidelijk waarom dat laatste op een betrokkenheid bij sjiiitische milities dient te wijzen. Bovendien kan u niets zeggen over zijn rol of functie bij de militie (zie CGVS, p. 16). Op basis van dergelijke vage verklaringen kan u uw beweringen niet hardmaken. Op 1 september 2016, twee dagen na het gehoor, stuurde u via uw advocaat de link naar het facebookprofiel van Mithal. Deze link kan uw ongeloofwaardige verklaringen echter niet herstellen. Het CGVS stelt namelijk vast dat het om het facebookprofiel gaat van een persoon die zich 'Mithal (A.)' laat noemen, terwijl u op het gehoor verklaarde dat Mithal op facebook terug te vinden was onder de naam 'Mithal (F.)'. Tijdens het gehoor gaf u trouwens 'Mithal (F.O.)' als diens volledige naam. Verder kan uit het profiel weinig meer worden afgeleid dan dat deze persoon, die effectief duidelijke sympathieën voor de Sadr-beweging heeft, uit Bagdad komt en koel- en klimaattechnieken heeft gestudeerd aan het Rafideyn University College (zie Landeninformatie, facebookprofiel). Uit het facebookprofiel blijkt verder geen enkele link tussen u en de persoon, laat staan tussen uw asielrelaas en deze persoon. Kortom, ook nu slaagt u er niet in uw beweringen hard te maken.

Er zijn geen andere redenen om te veronderstellen dat u zich als gevolg van uw (vroegere) job bij het ministerie van olie op een gegronde vrees voor vervolging kan beroepen. Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 2012 bij het ministerie in dienst was. Tot uw vertrek uit Irak in augustus 2015, waren er geen indicaties dat u als gevolg van uw werk voor vervolging diende te vrezen (zie CGVS, p. 15). Verder heeft u evenmin weet van andere collega's die in de problemen kwamen als gevolg van hun werk. U weet dat één van de ongeveer 2000 werknemers in 2013 werd vermoord. U weet echter niet hoe deze persoon heette of welke motieven er achter de moord staken (zie CGVS, p. 15). Dat u na jaren dienst slechts weet heeft van één werknemer die in de problemen kwam, zonder dan nog het motief achter de moord te kennen, lijkt er niet op te wijzen dat de werknemers van uw bedrijf effectief werden gevisieerd.

Daarnaast heeft u voor uw vertrek uit Irak nooit problemen gekend in uw land van herkomst (zie CGVS, p. 5-6) en roept u geen andere asielmotieven in.

Als gevolg van het voorgaande blijkt dat u zich niet op een gegronde vrees voor vervolging kunt beroepen, waardoor de vluchtelingenstatus u bijgevolg niet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict

in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni-augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten,

overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de

veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot, de overige door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten en de (kopieën van de) identiteitsdocumenten van uw familieleden bevestigen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Die zaken staan momenteel niet ter discussie. De documenten in verband met uw werk bevestigen hoogstens uw tewerkstelling. Ze doen geen enkele uitspraak over de incidenten als gevolg van uw werk. De kopie van het attest in verband met de vorming van een comité, bevestigt hoogstens dat er effectief een comité werd samengesteld voor de pijlpijn tussen Dora en Rusafa. Vreemd genoeg dateert het attest van februari 2015, dus maanden voor de ingeroepen (en sowieso ongeloofwaardig bevonden) incidenten. Het attest is verder weinig meer dan een kopie, en dus vatbaar voor manipulatie. Ook hier geldt dat het om een type documenten gaat waarmee in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd. In het kader van uw asielaanvraag is de bewijswaarde van het document dus nihil.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in het onderhavige verzoekschrift in een eerste middel de schending aan van “Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”.

Verzoeker benadrukt documenten te hebben voorgelegd ter staving van zijn identiteit en nationaliteit. Deze worden niet betwist.

Het CGVS beweert wel dat de andere documenten van twijfelachtig allooi zijn. Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Eveneens verwijst hij naar het arrest “Singh” van het EHRM. De bewijswaarde van de neergelegde documenten werd niet onderzocht.

Verzoeker vestigt verder de nadruk op de aangevoerde asielmotieven. Hij wijst erop dat hij een sjiit is en poneert dat hij als vluchteling moet worden erkend.

Verzoeker geeft nog een algemene uiteenzetting omtrent de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Het is verkeerd van het CGVS om te beweren dat de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan. Vele objectieve bronnen en cijfers spreken de argumenten van het CGVS tegen. Verzoeker verwijst naar en citeert uit algemene informatie.

Verder wijst hij op een aantal elementen uit de landeninformatie van verweerder die niet in overweging werden genomen. Hij stelt dat het openbare leven in 2014 en 2015, een periode waarin het CGVS wel nog subsidiaire bescherming verleende, ook niet stilviel. De toestroom van ontheemden heeft tot nog meer spanningen geleid. Bagdad wordt geplaagd door een ongekennde gezondheids crisis. Bijgevolg is er geen enkel normaal leven in Bagdad. Verzoeker wijst op informatie omtrent de problematische toestand en humanitaire noden (vooral voor ontheemden) in Irak.

Voorts wijst verzoeker op de onwil en onkunde van de Iraakse regering om controle uit te oefenen over en bescherming te bieden tegen de sjiiitische milities.

2.3. Benevens de in het verzoekschrift geciteerde informatie, voegt verzoeker ter staving van zijn betoog geen stukken bij het verzoekschrift.

3. Door de partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker voert in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen aan.

3.2. Verweerder legt op 29 maart 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad, daterend van 6 februari 2017.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt op generlei wijze hoe artikel 26 PR CGVS en het algemeen beginsel van voorzichtigheid *in casu* zouden zijn geschonden. Bijgevolg worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.4. Verzoeker beweert in het onderhavige verzoekschrift dat de (bewijswaarde van de) neergelegde documenten door het CGVS niet zou(den) zijn onderzocht. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat de Raad noch het CGVS moeten aantonen dat de kwestieuze documenten vals zijn om hieraan bewijswaarde te ontfeggen. Ook om andere redenen dan hun aangetoonde valsheid kan aan deze stukken bewijswaarde worden ontfegd.

Verder dient te worden vastgesteld dat de bewering dat de (bewijswaarde van de) neergelegde documenten door het CGVS niet zou(den) zijn onderzocht een kennelijke miskening vormt van de inhoud van de hoger geciteerde bestreden beslissing. In deze beslissing wordt namelijk op duidelijke, pertinente en terechte wijze gemotiveerd waarom de *in casu* neergelegde documenten geen afbreuk

kunnen doen aan de overige motieven in deze beslissing. Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de concrete motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen te weerleggen. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

Verzoeker voert verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de motieven die in de bestreden beslissing ten grondslag liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus. In de bestreden beslissing wordt op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom aan verzoekers asielaanvraag niet het minste geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoeker (i) onaannemelijke verklaringen aflegde en geen bewijzen bijbracht over de incidenten op 13 juli 2015 en 14 juli 2015; (ii) geen bewijzen bijbracht inzake het opgestelde rapport, hierover opmerkelijke verklaringen aflegde en hierover een gebrek aan interesse vertoonde; (iii) geen overtuigende verklaringen aflegde over de moord op zijn collega Jamil, zijn verklaringen in deze niet staafde en deze moord zonder geldige uitleg onvermeld liet bij de DVZ; (iv) ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de huiszoeking op 20 juli, hierover geen bewijzen bijbracht en ook dit incident onvermeld liet bij de DVZ; (v) ook het incident van 16 maart 2016 niet aannemelijk maakte; (vi) merkwaardig genoeg, zijn werkgever en collega's niet op de hoogte bracht; (vii) geen overtuigende verklaringen aflegde over de sympathieën van Mithal; (viii) niet aannemelijk maakte dat hij ingevolge zijn voormalige beroepsactiviteiten iets dient te vrezen bij een terugkeer naar Irak; (ix) daarnaast in Irak nooit problemen kende en geen andere asielmotieven inriep. De motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet dienstig aanvecht, onverminderd gehandhaafd. Zij volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het*

Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (“*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviseerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad geviseerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat

volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiliger zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS